

– Vadå, småfix? undrade jag, och borrade ögonen i honom. – Tja, vi har väl bytt ut köksinredningen. Du anar inte vilka snygga kök de säljer på Ikea. Jag rös inombords och insåg att jag blivit hitkallad alldeles för sent. Detta var inte bara olagligt, det var helt oanständigt. Med fasa närmade jag mig huvudbyggnaden. När vi steg in genom porten kände jag att den gamla slottsandan, som jag uppfattat vid tidigare besök och som suttit i väggarna genom århundraden, inte fanns kvar. Även under Carl-Gustaf "Snoppe" Krackelhelms fattigaste år med ett slott i förfall hade man ändå upplevt att detta var äkta svensk adlig tradition som måste bevaras. Men nu fanns inget kvar. Alla gamla möbler och antikviteter var bortforslade och här och var hade man målat färgprover och satt upp tapetvåder på väggarna. Inget var i stil med det anrika Tidöholm som bevarats av generationer av Krackelhjelmare. Länsantikvariern, den gamle hedersknyffeln, skulle säkert falla i gråt om han fick se detta. Jag insåg att här måste göras en kraftfull insats. – Nu avbryter du genast arbetet, kommenderade jag. Här måste göras upp en professionell renoveringsplan. Vi måste se till att försöka återställa allt så tidsenligt som möjligt. Takrenoveringen såg det inte ut att vara något fel på men du får absolut inte ändra färgsättning på ytterputsen. Hur kunde du få för dig att du skulle ha ett blått slott? Det här är inte Magic Kingdom. Tidöholm ska ha en gul nyans och inget annat. Jag såg att Severin krympte en aning och jag kände mig som en överlärare som läxade upp sin elev. – Nu tar jag och ringer min gamle vän Bertil Bertilsson. Han är expert på äldre byggnadsvård. Han får hjälpa oss. Kosta vad det kosta vill. Efter det ringer vi Anneli Pettersson, det är en inredare med gott renommé. Hon får se över möblemang och textilier. Ja du Severin, du är helt sanslös. Ett Ikea-kök i ett anrikt slott! Brattenskiöld som sällan är mållös såg verkligen stukad ut efter min utläggning. Frida, min hushållerska, som avgudar Severin, gav mig ett förargat ögonkast innan hon tog till orda. – Jag tar och dukar upp lite lunch, kvittrade hon. Jag har med mig en bit av den goda lökpajen som direktör Brattenskiöld uppskattar så mycket och så nystekta plättar med hemjord drottningssylt och lite annat smått och gott förstås. Det ska väl smaka? Frida visste precis hur hon skulle få Brattenskiöld lika munter och obekymrad som vanligt. Han sken upp som en sol och sa glatt: – Erik, jag visste väl att du skulle hjälpa mig med det här. Jag hade nog på känn att det höll på att gå fel. Vi gör som du säger. Det blev tyst en stund innan han fortsatte: – Vet ni någon som vill köpa ett oanvänt Ikea-kök förresten? Sedan jag telefonerat Bertil Bertilsson avnjöt vi en trivsam picknicklunch sittandes på vackra Grythyttmöbler och med en strålande utsikt över Mälaren. Bertilsson dök upp inom en timme och tillsammans lade vi upp planerna för hur renoveringen skulle fortskrida. Vi beslutade att Bertilsson skulle leda arbetet och upprätthålla alla kontakter med länsstyrelsen och andra eventuella myndigheter. Jag kunde se hur lättad Brattenskiöld blev. I synnerhet som han aldrig hade haft det så särskilt lätt med offentliga organ och dess byråkrater. Efter välförrättat värv vinkade Frida och jag farväl till en uppsluppen Brattenskiöld och vände kylaren mot Aroshamn och den lugna stadsvåningen. – Tänk så trevligt, sa plötsligt Frida när vi passerade Fullerö golfbana. Vad trevligt det skulle vara om herr Gyllenberg också hade ett sommarställe. Det behöver ju inte vara så stort och flott som direktör Brattenskiölds. Det skulle räcka med ett litet mysigt torp i en skogsglänta. Möjligen med en liten sjötomt och en badbrygga. Det vore väl härligt? Jag kände obehag bara vid tanken. Vad skulle jag med ett torp till? Jag som har det så bra i min fridfulla våning med tillhörande balkong.